

og vort danske Tankesæt er den Grund, vi staar paa, men den indebærer ganske vist samtidig med Trofasthed over for vort Land den fulde Ærlighed over for ethvert givet Løfte og enhver sluttet Overenskomst.« — Under de ændrede Betingelser maatte vi paa mange Maader begynde forfra. »Vi lægger Skulderen til Hjulet og vil i Fællesskab sætte alt ind paa Øjeblikkets vigtigste Opgave: Arbejde, Haandens Arbejde og Aandens Arbejde, Arbejde til de Tusinder, som ved Teknikkens Omlægninger var sat udenfor, Arbejde til Erstatning for de Raastoffer, hvis Kilder vi er afskaaret fra.«

Knud Kristensen (V.) erkendte, at Tiden opfordrer til at sætte de smaa Ting til Side og at sætte de store og afgørende Spørgsmaal først og næsten ene paa Dagsordenen. Men foruden Bevarelsen af Landets og Folkets Frihed meldte sig ogsaa Spørgsmaal, hvis Løsning kunde bidrage hertil, ja, maaske var en Forudsætning for at naa dette Maal. Det fremgik af de fem Partiers Fællesudtalelse, at man nødvendigvis i det videst mulige Omfang maatte nedsætte de offentlige Udgifter til uproduktive Formaal. En Tilpasning af den offentlige Økonomi baade i Stat og Kommune til Landets Bæreevne var en Forudsætning for Venstres Tilslutning til den Samlingspolitik, der nu var indledet. Men foruden den finansielle var der en anden vigtig Opgave, maaske den allervigtigste, naar det gjaldt Opbygning af Landet og Gennemførelse af Foranstaltninger, som kunde betrygge dets Frihed baade indadtil og udadtil, nemlig en betydelig Indsats over for den baade økonomisk og moralsk hærgende Arbejdsløshed. Venstre mente, at en saadan Indsats kunde og burde gøres gennem en fornuftig Handels-, Pris- og Lønpolitik, der saa vidt muligt sikrer Vilkaarene for Landets Erhverv, og gennem Lovændringer, hvorved »Selvhjælpsevnen og Selvhjælpstiljen styrkes, fremmes og belønnes og alt det, som hindrer og hemmer Befolkningens Muligheder for eller Interesse i at hjælpe sig selv, fjernes«.

Ole Bjørn Kraft (K. F.) mente, at Tiden mere end noget andet krævede Resignation og Mod. Ikke Resignation i Betydning af passiv Indvilgen i Forholdenes Udvikling, men forstaaet som Viljen til uden Forbehold at anerkende de ændrede Vilkaar og Viljen til Forstaaelse og Samarbejde med alle, der var rede til at lade Fortid være Fortid og mødes i den Gerning, som alle kunde se nu maatte gøres. Et Skridt i denne Retning var for Folkestyret de fem Partiers Beslutning om at lade al gammel Partistrid fare og gaa ind i et nationalt dansk Samarbejde, en Beslutning, der fandt sit synlige Udtryk i det Fællesudvalg, der skulde muliggøre, at en klar og maalbevidst Fællespolitik til Folkets Tarv og Landets Gavn kunde blive ført. Ved dette Skridt havde man